

PETOSPELIN SANKAREISTA JA BOLSHEVIKKIEN VIRHEISTÄ¹⁶

Niin sanottu Demokraattinen neuvottelukokous on päätynyt. Luojan kiitos, taas yksi komedia on ohi. Menemmehän sentään eteenpäin, jollei vallankumouksemme osalle ole kohtalon kirjassa määrätty enemmän kuin tietty määrä komedioita.

Ottaaksemme oikealla tavalla varteen neuvottelukokouksen poliittiset tulokset, yrittäkäämme määritellä sen todellinen luokkamerkitys, joka juontuu objektiivisista tosiasioista.

Hallitukseen kuuluvien eserrä- ja mensheviki puolueiden jatkuva rappeutuminen, enemmistön luisuminen niiden käsistä vallankumouksellisten demokraattien keskuudessa, mikä on kaikille päivänselvä asia, askel eteenpäin niin hra Kerenskin kuin myös herrojen Tseretelin, Tshernovin ja kumpp. bonapartismien yhdistymisessä ja paljastumisessa — sellainen on neuvottelukokouksen luokkamerkitys.

Neuvostoissa eserrät ja menshevikit ovat menettäneet enemmistönsä. Sen vuoksi heidän on pitänytkin turvautua petospeliin: rikkoa sitoumuksensa, jonka mukaan Neuvostojen uusi edustajakokous olisi pitänyt kutsua koolle kolmen kuukauden kuluttua, vältellä tekemästä tiliä niille, jotka ovat valinneet Neuvostojen Toimeenpanevan Keskuskomitean, ja kepuloida „demokraattista” neuvottelukokousta järjestettäessä. Tästä kepulipelistä bolshevikit puhuivat Neuvottelukokouksen edellä, ja kokouksen tulokset vahvistivat täydellisesti heidän olleen oikeassa. Lieberdanit ja herrat Tseretelit, Tshernovit ja kumpp. näkivät enemmistönsä Neuvostoissa hupenevan ja niinpä he turvautuivatkin petospeliin.

Sellaiset perustelut, että osuuskunnilla „on jo huomattava merkitys demokraattisten järjestöjen joukossa”, samoin kuin „oikein” valituilla kaupunkien ja zemstvojen edustajillakin, ovat siinä määrin läpinäkyviä, että niitä voidaan esittää vakavalla naamalla vain karkeasti teeskennellen. Ensinnäkin Toimeenpaneva Keskuskomitea on Neuvostojen valitsema ja sen kieltäytyminen selon teosta ja virkansa luovuttamisesta *niille* on bonapartistista huijausta. Toiseksi, Neuvostot edustavat vallankumouksellista demokraattista liikettä sikäli, mikäli Neuvostoihin menevät ne, jotka haluavat taistella vallankumouksellisesti. Osuustoimintamiehiltä ja kaupunkilaisilta ei ovia ole suljettu. Neuvostojen isäntiä olivat samaiset eserrät ja menshevikit.

Se, joka rajoittui *vain* osuuskunnalliseen, *vain* kunnalliseen toimintaan (kaupunkien ja zemstvojen puitteissa), erottautui siten vapaaehtoisesti vallankumouksellisen demokraattisen liikkeen riveistä, siirtyi siis joko taantumuksellisten tai neutraalien demokraattien riveihin. Jokainen tietää, että osuus- ja kunnallistoimintaan ei osallistu *ainoastaan* vallankumouksellisia, vaan siihen osallistuu *myös* taantumuksellisia; jokainen tietää, että osuuskuntiin ja kunnallisvaltuustoihin valitaan pääasiassa sellaista toimintaa varten, jolla *ei* ole yleispoliittista kantavuutta eikä merkitystä.

Lieberdanien, Tseretelien, Tshernovin ja kumpp. tarkoituksena oli saada kieroilla konsteilla solutetuksi Neuvottelukokoukseen itselleen apujoukkoa „Jedinstvon” kannattajista ja „puolueettomista” taantumuksellisista. Siinä oli heidän petospelinsä. Siinä ilmeni heidän bonapartisminsa, joka yhdisti heidät bonapartisti Kerenskiin. Demokratismien kaventaminen samalla kun tekopyhästi noudatetaan ulkonaista demokratismia — siinä asian ydin.

Nikolai II kavensi demokratismia niin sanoakseni suuressa mitassa: hän kutsui koolle edustuslaitoksia, mutta antoi tilanherroille satoja kertoja suuremman edustus-oikeuden kuin talonpojille. Lieberdanit ynnä Tseretelit ja Tshernovit kaventavat demokratismia pienessä mitassa: he kutsuvat koolle „demokraattisen neuvottelukokouksen”, jossa *sekä* työläiset *että* talonpojat osoittavat täysin oikeutusti, että heidän edustus-oikeuttaan on typistetty, että edustus on *e p ä*suhtaista, *e p ä*oikeudenmukaista niiden

osuuskunnissa ja kunnallislaitoksissa olevien aineiden hyväksi, jotka ovat lähinnä porvaristoa (ja taantumuksellisia demokraatteja).

Herrat Lieberdanit, Tseretelit ja Tshernovit ovat katkaisseet välinsä työläis- ja talonpoikaisköyhälistön joukkoihin, loitonneet niistä. Heidän pelastuksensa on petospelissä, jonka avulla myös heidän Kerenskinsä pysyy pystyssä.

Luokkien rajankäynti edistyy. Eserrä- ja menshevikki-puolueiden sisällä voimistuu vastarinta, kypsyy suoranainen hajaannus sen seurauksena, että „johtajat” ovat petäneet väestön enemmistön edut. Johtajat nojautuvat *vähemmistöön* — vastoin demokratismin perusteita. Tästä johtuu, että he *eivät voi tulla toimeen* ilman petospeliä.

Kerenski paljastaa yhä enemmän itsensä bonapartistiksi. Häntä pidettiin „eserränä”. Nyt tiedämme, että hän ei ole ainoastaan „martovilainen” eserrä, joka loikkasi eserräpuolueeseen trudovikkien luota „mainostukseksi”. Hän on Breshko-Breshkovskajan, tuon eserrien „rva Plehanovan” eli eserräläisen „Denin” „rva Potresovan” kannattaja. Niin sanottujen „sosialististen” puolueiden niin sanottuun „oikeistolaiseen” siipeen, Plehanoveihin, Breshkovskajiin, Potresoveihin, juuri heihin Kerenski *kuuluu*, eikä tämä siipi eroa *missään suhteessa* oleellisesti kadeteista.

Kadeteilla on täysi syy kehua Kerenskiä. Hän ajaa *heidän* politiikkaansa, neuvottelee *kansan selän takana* heidän ja Rodzjankon kanssa, Tshernov ja toiset ovat paljastaneet hänen olevan yhteispuuhissa Kornilovin ystävän Savinkovin kanssa. Kerenski on *kornilovilainen*, joka on *sattumalta* riitaantunut Kornilovin kanssa, mutta on edelleenkin mitä läheisimmässä liitossa toisten kornilovilaisten kanssa. Se on *tosiasia*, jonka ovat todistaneet niin Savinkovin ja „Delo Naroda” lehden paljastukset kuin myös Kerenskin jatkuva poliittinen peli, „ministerinvaihdostouhu” „kauppias- ja teollisuudenharjoittajaluokan” nimeä kantavien kornilovilaisten kanssa.

Todellisuudessa Kerenski tekee kaikessa hiljaisuudessa lehmäkauppoja kornilovilaisten kanssa, hieroo kaikessa hiljaisuudessa (Tereshtshenkon ja kumpp. välityksellä) ystävyyyttä „liittolaismaiden” imperialistien kanssa, kaikessa hiljaisuudessa lykkäilee ja sabotoi Perustavaa kokousta, kaikessa hiljaisuudessa petkuttaa talonpoikia Rodzjankon, t.s. tilanherrojen, mieliksi (viljan hintojen

korottaminen puolella). Siinä hänen *luokkapolitiikkansa*. Siinä ilmenee hänen bonapartisminsa.

Voidakseen peitellä tätä neuvottelukokouksessa Lieberdanien ynnä Tseretelien ja Tshernovien piti kepuloida neuvottelukokouksen järjestämisessä.

Ja bolshevikkien osallistuminen tuohon inhottavaan petospeliin, tuohon komediaan johtui aivan samasta syystä kuin osallistumisemme 3:nteen Duumaan, nimittäin „läävässäkin” meidän on puollettava asiaamme, „läävästäkin” pitää esittää paljastavaa aineistoa kansan opetuksesi.

Tässä on kuitenkin se ero, että 3. Duuma kokoontui vallankumouksen ilmeisenä laskukautena, kun nyt sitä vastoin on kehitymässä *uusi vallankumous* — valitettavasti me tiedämme kovin vähän tämän kehityksen laajuudesta ja nopeudesta.

* * *

Neuvottelukokouksen kuvaavimpana tapahtumana pidän Zarudnyin puhetta. Hän kertoi, ettei Kerenskin „tarvinnut kuin vihjaista” hallituksen uudestijärjestelystä, niin kaikki ministerit alkoivat jättää eronpyyntöjä. „Hetä seuraavana päivänä”, jatkoi naiivi, lapsellisen naiivi (hyvä, jollei *muuta kuin* naiivi) Zarudnyi, „heti seuraavana päivänä, eroamisestamme huolimatta, meidät kutsuttiin, kansamme neuvoteltiin ja meidät loppujen lopuksi jätettiin”.

„Yleistä naurua salissa”, huomauttaa virallinen „Izvestija” tässä kohdassa.

Aika velikultia nuo, jotka tekeytyen tasavaltalaisiksi Bonaparten tapaan vetävät kansaa nenästä! Hehän ovat kaikki olevinaan vallankumouksellisia demokraatteja, leikki pois!

„Olemme aivan alusta asti kuulleet kahdenlaista puhetta: on pyritävä sotaväen taistelukuntoisuuteen ja rauhan jouduttamiseen demokraattisella pohjalla”, Zarudnyi puhui. „Ja mitä rauhaan tulee, niin en tiedä, olisiko Väliaikainen hallitus tehnyt mitään tässä suhteessa niiden puolentoista kuukauden aikana, jotka olen ollut Väliaikaisen hallituksen jäsenenä. En ole huomannut mitään sellaista. (Suosio-osoituksia ja ääni salista: „Ei ole tehnyt mitään” — toteaa „Izvestija”.) Kun Väliaikaisen hallituksen jäsenenä tiedustelin sitä, en saanut vastausta”...

Näin puhui Zarudnyi virallisen „Izvestijan” kertoman mukaan. Ja neuvottelukokous kuuntelee ääneti, sietää

tällaista, ei keskeytä puhujaa, ei keskeytä istuntoa, ei kavahda pystyyn ajaakseen pois Kerenskin ja hallituksen! Vielä mitä! Nuo „vallankumoukselliset demokraatit” puolustavat kynsin hampain Kerenskiä!

Hyvä on, herrat, mutta missä suhteessa sitten käsite „vallankumouksellinen demokraatti” eroaa lakeija- ja orjaisäsiteestä?

On aivan luonnollista, että nämä orjailijat saattavat nauraa hohottaa iloisesti, kun „heidän” harvinaisen naiivi tai harvinaisen tylsä ministerinsä selostaa heille, miten Kerenski ajaa pois ministereitä (voidakseen kansan selän takana „ilman liikojia todistajia” sopia kornilovilaisten kanssa). Ei ole mitään ihmeellistä siinä, että lakeijat ovat vaiti, kun „heidän” ministerinsä, joka näyttää ottaneen yleiset korulauseet rauhasta vakavalta kannalta käsittämättä niiden olevan ulkokultaisuutta, tunnustaa, ettei hänelle edes vastattu kysymykseen, mitä reaalista on tehty rauhan hyväksi. Niinhän lakeijain kuuluukin tehdä — antaa hallituksen vetää heitä nenästä. Mutta mitä tekemistä siinä on vallankumouksellisuudella, mitä tekemistä siinä on demokratismillä??

Olisiko ollut mikään ihme, jos vallankumouksellisten sotamiesten ja työläisten mieleen olisi juolahtanut: „Olisipa hyvä, jos Aleksanterin teatterin katto romahtaisi ja murskaisi alleen koko tuon orjailijakoplan, joka saattaa kuunnella ääneti silloinkin, kun heille selitetään kouraan tuntuvasti, miten Kerenski ja kumpp. vetävät heitä nenästä lörpöttelemällä rauhasta; — jotka saattavat nauraa iloisesti, kun heidän omat ministerinsä sanovat heille päivän selvästi, että ministerinvaihdostouhu on komediaa (jolla verhotaan Kerenskin ja kornilovilaisten lehmäkauppoja). Jumala varjelkoon meitä ystävistämme; vihollisemme hoidamme itsekini! Jumala varjelkoon meitä tuollaisista vallankumouksellisten demokraattien johtoon pyrkijöistä; Kerenskit, kadetit ja kornilovilaiset hoidamme itsekini”.

* * *

Ja nyt puhun bolshevikkien virheistä. On selvä virhe rajoittua tällaisella hetkellä ironisiin kättentaputuksiin ja huudahduksiin.

Kansa on tuskastunut epäröintiin ja vitkutteluun. Tyytymättömyys kasvaa silmännähtävästi. Lähenee uusi vallan-

kumous. Taantumuksellisten demokraattien, Lieberdanien, Tseretelien y.m. pyrkimyksenä on *kääntää* kansan huomio „Neuvottelukokous”-komediaan, „*askarruttaa*” kansaa tällä komedialla, *eristää* bolshevikit joukoista pidättämällä bolshevikkiedustajia sellaisessa heille sopimattomassa hommassa kuin istuskelemassa ja kuuntelemassa Zarudnyita! Ja Zarudnyit ovat sentään totuudellisempia kuin toiset!!

Bolshevikkien olisi pitänyt poistua vastalauseen merkiksi ja välttyäkseen joutumasta ansaan, jonka tarkoituksena oli kääntää kansan huomio pois vakavista kysymyksistä Neuvottelukokouksella. Bolshevikkien olisi pitänyt jättää 136 edustajastaan 1—3 „viestipalvelua” varten, tiedottamaan puhelimitse, milloin inhottava jaarittelu päättyy ja ryhdytään äänestykseen. Mutta bolshevikkien ei olisi pitänyt antaa *kuluttaa aikaansa* ilmeisen tyhjänpäiväisiin asioihin, selvään kansan petkuttamiseen, jonka ilmeisenä tarkoituksena oli voimistuvan vallankumouksen *tukahduttaminen* kepulipelillä.

^{99/100} bolshevikkien valtuuskunnasta olisi pitänyt mennä tehtaisiin ja kasarmeihin; siellä olisi ollut Venäjän kaikilta kulmilta saapuneiden edustajain oikea paikka, kun he Zarudnyin puheen jälkeen näkivät eserrien ja menshevikien äärettömän mädännäisyyden. Siellä, lähempänä joukkoja, sadoissa ja tuhansissa kokous- ja keskustelutilaisuuksissa olisi pitänyt pohtia tästä ilveilymäisestä neuvottelukokouksesta saatuja opetuksia, koska tuo neuvottelukokous ilmeisesti vain antoi aikaa kornilovilaiselle Kerenskille, ilmeisesti vain helpotti hänen „ministerinvaihdostouhunsa” uusia variantteja.

Bolshevikit suhtautuivat väärin parlamentarismiin valankumouksellisten (ei-„perustuslaillisten”) kriisien hetkinä, suhtautuivat väärin eseriin ja menshevikkeihin.

On ymmärrettävää, miksi näin kävi: Kornilovin kapinallike aiheutti tapahtumien kulussa *tavattoman* jyrkän käänteän. Puolue jäi tässä käänteessä jälkeen historian uskomattoman nopeasta vauhdista. Puolue antoi houkuttella itsensä joksikin aikaa ansaan, inhottavaan juttutupaan.

Tähän juttutupaan olisi pitänyt lähettää yksi sadasosa voimistamme ja ^{99/100} olisi pitänyt lähettää *joukkojen* keskuuteen.

Jos käänne vaati tarjoamaan eserrille ja mensheveikeille kompromissia (minusta tuntuu, että se sitä vaati), niin tämä olisi pitänyt tehdä selvästi, avoimesti, nopeasti, jotta olisi voitu *ottaa heti huomioon* mahdollinen ja todennäköinen bonapartisti Kerenskin ystävien kieltäytyminen kompromissin teosta bolshevikkien kanssa.

Kieltäytyminen näkyi jo „Delo Narodan” ja „Rabotshaja Gazetan” artikkeleista neuvottelukokouksen *aattona*. Olisi pitänyt mahdollisimman virallisesti, avoimesti, selvästi, *hetkeäkään* menettämättä sanoa joukoille: herrat eserrät ja menshevikit ovat hylänneet kompromissitarjouksemme, alas eserrät ja menshevikit! Jos neuvottelukokousta olisi säästetty tehtaissa ja kasarmeissa *tällaisella* tunnuksella, niin tokkohan Zarudnyin lapsellisuudet olisivat „*naurattaneet*” neuvottelukokousta!

Se, että „Neuvottelukokous” ja sen lavastus herätti eräänlaista innostuneisuutta, lienee johtunut eri seikoista. Tov. Zinovjev oli väärässä kirjoittaessaan Kommuunista niin kaksimielisesti (vähintään kaksimielisesti), että siitä sai sellaisen käsityksen, ikään kuin Kommuuni, vaikka se saisikin voiton Pietarissa, saattaisi kuitenkin kärsiä tappion *kuten Ranskassa v. 1871*. Se ei ole lainkaan totta. Voitettuaan Pietarissa Kommuuni *voittaisi* Venäjälläkin. Hän oli väärässä myös kirjoittaessaan, että bolshevikit menettelivät hyvin suunnitellessaan, että Pietarin Neuvoston puhemiehistö olisi kokoonpanoltaan suhteellinen. Valankumouksellinen proletariaatti ei milloinkaan saa aikaan *Neuvostossa* mitään kunnollista, jos sinne päästetään niin suhteellisesti herrat Tseretelit: heidän päästämisenä sinne merkitsee, että *riistämme itseltämme* toimintamahdollisuuden, merkitsee neuvostotyön *saattamista perikatoon*. Tov. Kamenev teki virheen siinä, että hän piti Neuvottelukokouksessa ensimmäisen puheensa puhtaasti „perustuslaillisessa” hengessä, asettaen naurettavan kysymyksen luottamuksesta tai „epäluottamuksesta” hallitusta kohtaan. Jos tällaisessa kokouksessa *ei voitu* sanoa kornilovilais-Kerenskistä *totuutta*, joka oli *jo* sanottu sekä „Rabotshi Putj” lehdessä että moskovalaisessa „Sotsial-Demokratissa”¹⁷, niin miksei olisi voitu viitata niihin ja *saada joukot vakuuttumaan*, että Neuvottelukokous ei halunnut kuulla totuutta kornilovilais-Kerenskistä?

Pietarin työläisten valtuuskuntien taholta oli virhe lähettää *sellaiseen* neuvottelukokoukseen puhujia Zarudnyiin puheen jälkeen, tilanteen tultua selväksi. Miksi piti heittää helmiä Kerenskin ystävien eteen? Miksi piti vetää proletariaatin voimia ilveilykokoukseen? Miksei olisi voitu yhtä rauhallisesti ja yhtä laillisesti lähettää samoja valtuuskuntia kasarmeihin ja takapajuisempiin tehtaisiin? Se olisi ollut miljoona kertaa hyödyllisempää, välttämättömämpää, vakavampaa ja asiallisempaa kuin ajelu Aleksanterin teatteriin ja puhelut „Jedinstvolle” ja Kerenskille myötämielisten osuustoimintamiesten kanssa.

Kymmenen sotamiestä tai takapajuisen tehtaan työläistä, jotka on saatu vakuuttumaan, *ovat tuhat kertaa arookkaampia* kuin *sata* Lieberdanien kepulipelillä saamaa edustajaa eri valtuuskunnissa. Parlamentarismien hyväksikäyttö, eritoten vallankumousaikoina, ei ole suinkaan kalliin ajan tuhlaamista mädännyksen edustajiin, vaan se on *joukkojen opettamista käyttämällä mädännystä havaintoesimerkinä*.

Eivätkö samat proletaariset valtuuskunnat olisi voineet „käyttää hyväksi” Neuvottelukokousta siten, että olisivat julkaisseet ja *näyttäneet* kasarmeissa ja tehtaissa vaikkapa kaksi julistetta, joissa olisi selitetty, että Neuvottelukokous on komediaa? Toiseen julisteeseen olisi voitu piirtää Zarudnyi narrinhiippa päässään tanssimassa lavalla ja laulamassa: „Kerenski meidät *erotti*, Kerenski meidät *taas otti*”. Ja ympärillä Tsereteli, Tshernov, Skobelev, osuustoimintamies käsikoukussa Lieberin ja Danin kanssa, kaikki ovat pakahtua naurusta. Alla kirjoitus: „*heillä on lystiä*”.

Toinen juliste. Sama Zarudnyi puhumassa samalle kuulijakunnalle: „Olen puolitoista kuukautta kysellyt rauhasta. *En ole saanut vastausta*”. Kuulijakunta on vaiti, kasvoilla on „valtiollisen arvokkuuden” ilme. Erikoisen arvokkaan näköinen on Tsereteli, joka kirjoittaa salaviihkaa muistioonsa: „Jopa on pölkkyä tuo Zarudnyi! Tuollaisen tomppelin pitäisi olla lantakuskina eikä ministerinä! Koalition puolustaja, mutta vahingoittaa sitä pahemmin kuin sata bolshevikkia! On ollut ministerinä eikä ole oppinut puhumaan ministerien tapaan, että olen muka puolitoista kuukautta hellittämättä seurannut rauhankamppailun laajenemista ja olen varma siitä, että tämä kamppailu onnistuu lopullisesti juuri silloin, kun saadaan aikaan Tukhol-

man ylevän aatteen mukainen koalitio, ynnä muuta ynnä muuta. Silloinhan sama „Russkaja Volja”¹⁸ kehuisi myös Zarudnyita Venäjän vallankumouksen ritariksi”.

Alla kirjoitus: yleisten miesten „vallankumouksellis-demokraattinen” neuvottelukokous.

Kirjoitettu *ennen* Neuvottelukokouksen päättymistä: ensimmäinen lause on muutettava — esim. „on itse asiassa päättynyt” j.n.e.

*Julkaistu lyhennettynä
lokakuun 7 (syyskuun 24) pnä 1917
„Rabotshi Puti” lehdän 19. numerossa
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan täydellisenä,
käsikirjoituksen mukaan*